

ДЕРЖАВНЕ БЮРО РОЗСЛІДУВАНЬ

Територіальне управління Державного бюро розслідувань,
розташоване у місті Полтаві
(ТУ ДБР у м. Полтаві)

Другий слідчий відділ (з дислокацією у місті Харкові)

вул. Гоголя, б. 25, м. Полтава, 36000, тел.: 0800350352
e-mail: dbr@pl.dbr.gov.ua, web: www.dbr.gov.ua, ідентифікаційний код 42334163

ПОВІДОМЛЕННЯ

про підозру

місто Харків

«12» лютого 2025 року

Старший слідчий в ОВС Другого слідчого відділу (з дислокацією у м. Харкові) Територіального управління державного бюро розслідувань, розташованого у м. Полтаві майор ДБР Кравченко Тетяна Олександрівна, розглянувши матеріали досудового розслідування, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за №62022170020000133 від 11.03.2022 року за ознаками кримінальних правопорушень, передбачених ч.4 ст.408, ч.2 ст.111 КК України та встановивши наявність достатніх підстав для повідомлення особі про підозру, відповідно до ст.ст. 36, 40, 42, 276, 277, 278, КПК України.

ПОВІДОМИВ:

Кириченка Тимофія Сергійовича,
10.11.1982 р.н., уродженця м. Вовчанськ,
Харківської області, військовослужбовця
військової служби за контрактом, начальника
служби забезпечення 4 прикордонного загону ДПС
України капітана, який зареєстрований за адресою:
Харківська обл., м. Вовчанськ, вул. Гоголя, 69а

про підозру:

- у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 4 ст. 408 КК України, а саме у дезертирстві, тобто нез'явленні вчасно на службу з метою ухилитися від військової служби, вчиненому в умовах воєнного стану.

- у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України, а саме у державній зраді, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України: перехід на бік

- ворога в період збройного конфлікту та надання державі-агресору допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, вчинені в умовах воєнного стану.

ворога в період збройного конфлікту та надання державі-агресору допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, вчинені в умовах воєнного стану.

**ЗМІСТ ПІДОЗРИ КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВОПОРУШЕННЯ –
ЗЛОЧИНУ, У ВЧИНЕННІ ЯКОГО ПІДОЗРЮЄТЬСЯ
КИРИЧЕНКО Т.С. ЗА Ч. 4 СТ. 408 КК УКРАЇНИ:**

Досудовим розслідуванням встановлено, що відповідно до наказу в.о. начальника 4 прикордонного загону Державної прикордонної служби України №395-ОС від 03.09.2021 Кириченка Тимофія Сергійовича призначено на посаду начальника служби забезпечення 4 прикордонного загону ДПС України.

Відповідно до вимог ст.ст. 17, 65 Конституції України, ст. 17 Закону України «Про оборону України», ч. 1 ст. 1 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу» Кириченко Т.С. зобов'язаний захищати Вітчизну, суверенітет і територіальну цілісність України.

У відповідності до вимог ст.ст. 9, 11, 12, 14, 16, 49 Статуту внутрішньої служби Збройних Сил України, затвердженого Законом України від 24.03.1999 № 548-XIV (зі змінами), ст.ст. 1, 4 Дисциплінарного статуту Збройних Сил України, затвердженого Законом України від 24.03.1999 №551-XIV, Кириченко Т.С. під час проходження військової служби повинен свято і непорушно додержуватися Конституції України та законів України, Військової присяги, віддано служити Українському народові, сумлінно і чесно виконувати військовий обов'язок; беззастережно виконувати накази командирів; знати та виконувати свої обов'язки та додержуватися вимог статутів Збройних Сил України; виявляти повагу до командирів (начальників) і старших за військовим званням, сприяти їм у підтриманні порядку і дисципліни; виконувати службові обов'язки, що визначають обсяг виконання завдань, доручених йому за посадою; бути зразком високої культури, скромності й витримки, берегти військову честь, захищати свою й поважати гідність інших людей; поводитися з гідністю й чесно, не допускати самому і стримувати інших від негідних вчинків та виконувати завдання, пов'язані із захистом Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України та інше.

Пунктом 3 ст. 24 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу» передбачено, що військовослужбовці вважаються такими, що виконують обов'язки військової служби: на території військової частини або в іншому місці роботи протягом робочого часу, включаючи перерви, встановлені розпорядком; на шляху прямування на службу або зі служби, під час службових поїздок, повернення до місця служби; поза військовою частиною, якщо перебування там відповідає обов'язкам військовослужбовця або його було направлено туди за наказом відповідного командира (начальника).

Згідно вимог ст.ст. 12, 14 Статуту внутрішньої служби Збройних Сил України, про все, що сталося з військовослужбовцем і стосується виконання ним службових обов'язків він зобов'язаний доповідати своєму безпосередньому начальникові. Із службових та особистих питань військовослужбовець повинен звертатися до свого безпосереднього начальника, а якщо він не може їх вирішити - до наступного прямого начальника.

Статтями 129, 130, 199, 216 Статуту внутрішньої служби Збройних Сил України, визначено необхідність забезпечення у військовій частині постійної бойової готовності, проведення занять з бойової підготовки, підтримання внутрішнього порядку, військової дисципліни та виконання службових обов'язків, зобов'язують військовослужбовців у службовий час постійно знаходитись в розташуванні військової частини або місця служби і не залишати їх без дозволу командира (начальника).

Указом Президента України № 64/2022 від 24.02.2022 «Про введення воєнного стану в Україні», який затверджено Верховною радою України, у зв'язку із військовою агресією російської федерації проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» в Україні введено воєнний стан із 05 год. 30 хв. 24.02.2022 строком на 30 діб, який неодноразово подовжено та який діє на даний час.

Однак, Кириченко Т.С. під час проходження військової служби, в порушення вищезазначених нормативно-правових актів вирішив стати на злочинний шлях.

Так, Кириченко Т.С., будучи військовослужбовцем військової служби за контрактом, достовірно знав та усвідомлював, що повинен неухильно дотримуватись вимог ст.ст. 65, 68 Конституції України, ст. 17 Закону України «Про оборону України», ст.ст. 1, 2, 24 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», ст. ст. 11, 16, 49 Статуту внутрішньої служби Збройних Сил України, затвердженого Законом України від 24.03.1999 № 548-XIV, ст. 4 Дисциплінарного статуту Збройних Сил України, затвердженого Законом України від 24.03.1999 № 551-XIV, які зобов'язують його: свято і непорушно додержуватися Конституції та законів України, Військової присяги, неухильно виконувати вимоги військових статутів, накази командирів, захищати суверенітет і територіальну цілісність України, забезпечувати її економічну та інформаційну безпеку, віддано служити українському народу, сумлінно, чесно та зразково виконувати військовий обов'язок, дорожити честю і гідністю військовослужбовця, не допускати негідних вчинків.

При цьому, Кириченко Т.С., будучи військовослужбовцем військової служби за контрактом, перебуваючи на вказаній посаді, під час проходження військової служби 24.02.2024 вирішив стати на злочинний шлях, та діючи умисно, без дозволу командування та поважних причин, в умовах воєнного

стану вирішив незаконно ухилитися від проходження військової служби та провести час на власний розсуд.

Реалізуючи свій злочинний умисел, Кириченко Т.С., в порушення вищевказаних нормативно-правових актів, діючи з прямим умислом, а саме усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи їх суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, з метою ухилитися від військової служби та з мотивів небажання переносити труднощі військової служби, через особисту недисциплінованість та несумлінне ставлення до виконання своїх службових обов'язків, без відповідних дозволів командирів та начальників, за відсутності законних підстав та поважних причин, діючи в умовах воєнного стану 24.02.2022 не прибув на місце несення служби- за місцем дислокації підрозділу по вул. Клочківській, 228 у м. Харкові, з метою ухилення від військової служби.

**ПРАВОВА КВАЛІФІКАЦІЯ КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВОПОРУШЕННЯ
У ВЧИНЕННІ ЯКОГО ПІДОЗРЮЄТЬСЯ КИРИЧЕНКО Т.С. ЗА
Ч. 4 СТ. 408 КК УКРАЇНИ:**

Кириченко Т.С. підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 4 ст. 408 КК України – у дезертирстві, тобто нез'явленні вчасно на службу з метою ухилитися від військової служби, вчиненому в умовах воєнного стану.

**СТИСЛИЙ ВИКЛАД ФАКТИЧНІ ОБСТАВИНИ КРИМІНАЛЬНОГО
ПРАВОПОРУШЕННЯ-ЗЛОЧИНУ,
ПЕРЕДБАЧЕНОГО Ч. 4 СТ. 408 КК УКРАЇНИ,
У ВЧИНЕННІ ЯКОГО ПІДОЗРЮЄТЬСЯ КИРИЧЕНКО Т.С.**

Кириченко Т.С., будучи військовослужбовцем військової служби за контрактом, достовірно знав та усвідомлював, що повинен неухильно дотримуватись вимог ст.ст. 65, 68 Конституції України, ст. 17 Закону України «Про оборону України», ст.ст. 1, 2, 24 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», ст. ст. 11, 16, 49 Статуту внутрішньої служби Збройних Сил України, затвердженого Законом України від 24.03.1999 № 548-XIV, ст. 4 Дисциплінарного статуту Збройних Сил України, затвердженого Законом України від 24.03.1999 № 551-XIV, які зобов'язують його: свято і непорушно додержуватися Конституції та законів України, Військової присяги, неухильно виконувати вимоги військових статутів, накази командирів, захищати суверенітет і територіальну цілісність України, забезпечувати її економічну та інформаційну безпеку, віддано служити українському народу, сумлінно, чесно та зразково виконувати військовий обов'язок, дорожити честю і гідністю військовослужбовця, не допускати негідних вчинків.

При цьому, Кириченко Т.С., будучи військовослужбовцем військової служби за контрактом, перебуваючи на вказаній посаді, під час проходження

військової служби 24.02.2024 вирішив стати на злочинний шлях, та діючи умисно, без дозволу командування та поважних причин, в умовах воєнного стану вирішив незаконно ухилитися від проходження військової служби та провести час на власний розсуд.

Реалізуючи свій злочинний умисел, Кириченко Т.С., в порушення вищевказаних нормативно-правових актів, діючи з прямим умислом, а саме усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи їх суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, з метою ухилитися від військової служби та з мотивів небажання переносити труднощі військової служби, через особисту недисциплінованість та несумлінне ставлення до виконання своїх службових обов'язків, без відповідних дозволів командирів та начальників, за відсутності законних підстав та поважних причин, діючи в умовах воєнного стану 24.02.2022 не прибув на місце несення служби- за місцем дислокації підрозділу по вул. Клочківській, 228 у м. Харкові, з метою ухилення від військової служби, чим вчинив дезертирство, тобто **нез'явлення вчасно на службу з метою ухилитися від військової служби, вчинене в умовах воєнного стану, тобто кримінальне правопорушення, передбачене ч. 4 ст. 408 КК України.**

ЗМІСТ ПІДОЗРИ КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВОПОРУШЕННЯ – ЗЛОЧИНУ, У ВЧИНЕННІ ЯКОГО ПІДОЗРЮЄТЬСЯ КИРИЧЕНКО Т.С. ЗА Ч. 2 СТ. 111 КК УКРАЇНИ

Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах. Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди. Україна самостійно визначає адміністративно – територіальний устрій та порядок утворення національно – адміністративних одиниць.

Рішенням Конституційного Суду України № 3-зп від 11.07.1997 зазначено, що засади конституційного ладу в Україні закріплені у розділах I, III та XIII Основного Закону України – Конституції України.

Зокрема положення статей 1 та 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократично, соціальною, правовою унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Згідно зі статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Відповідно до статті 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132–134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Згідно зі статтею 17 Конституції України захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу.

Оборона України, захист її суверенітету, територіальної цілісності і недоторканності покладаються на Збройні Сили України.

Забезпечення державної безпеки і захист державного кордону України покладаються на відповідні військові формування та правоохоронні органи держави, організація і порядок діяльності яких визначаються законом.

На території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

На території України не допускається розташування іноземних військових баз.

Перебування на території України підрозділів збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією 1997 року та іншими міжнародно – правовими актами, є окупацією частини території суверенної держави Україна та міжнародним правовим діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, Російська Федерація та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями – № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, – установлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави;
- застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;
- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;
- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засылання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, чи то політичного, економічного, військового чи іншого характеру, не можуть слугувати виправданням агресії.

Порушуючи вказані норми президент Російської Федерації (далі – РФ) Путін В.В., а також інші представники влади РФ, діючи всупереч вимогам пп. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акту Ради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларації Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), спланували, підготували і розв'язали агресивну війну та воєнний конфлікт проти України, а саме віддали наказ на вторгнення підрозділів збройних сил РФ (дали – зс РФ) на територію України.

Так, 24.02.2022 на виконання вищевказаного наказу військовослужбовці зс РФ шляхом збройної агресії, із застосуванням зброї незаконно вторглися на територію України через державні кордони України в Донецькій, Луганській, Харківській, Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській та інших областях, і здійснили збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємств, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, житлові масиви та інші цивільні об'єкти, та здійснили окупацію частини території України, чим вчинили дії з метою змін меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що продовжується по теперішній час та призводить до загибелі значної кількості людей та інших тяжких наслідків.

Постановою Верховної Ради України від 27 січня 2015 року № 129-VIII затверджено Звернення Верховної Ради до Організації Об'єднаних Націй, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Парламентської Асамблеї ГУАМ, національних парламентів держав світу про визнання Російської Федерації державою-агресором.

Указом Президента України від 24.02.2022 № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні», який затверджено Верховною Радою України, у зв'язку з військовою агресією РФ проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до п. 20 ч. 1 ст. 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану»

в Україні введено воєнний стан із 05.30 24.02.2022 строком на 30 днів, який неодноразово продовжено відповідними Указами Президента України.

У частині 2 статті 9 Закону України «Про правовий режим воєнного стану» зазначено, що Кабінет Міністрів України, інші органи державної влади, військове командування, військові адміністрації, Верховна Рада Автономної Республіки Крим, Рада міністрів Автономної Республіки Крим, органи місцевого самоврядування здійснюють повноваження, надані їм Конституцією України, цим та іншими законами України.

Частиною 1 статті 10 Закону України «Про правовий режим воєнного стану» передбачено, що у період воєнного стану не можуть бути припинені повноваження Президента України, Верховної Ради України, Кабінету Міністрів України, Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, а також судів, органів прокуратури України, органів, що здійснюють оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, та органів, підрозділи яких здійснюють контррозвідувальну діяльність.

Так, відповідно до наказу в.о. начальника 4 прикордонного загону Державної прикордонної служби України №395-ОС від 03.09.2021 Кириченко Тимофія Сергійовича призначено на посаду начальника служби забезпечення 4 прикордонного загону ДПС України.

Статтею 19 Конституції України передбачено, що правовий порядок в Україні ґрунтується на засадах, відповідно до яких ніхто не може бути примушений робити те, що не передбачено законодавством.

Органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Відповідно до ст. 2 Закону України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів» правоохоронні органи – органи прокуратури, Національної поліції, служби безпеки, Військової служби правопорядку у Збройних Силах України, Національне антикорупційне бюро України, органи охорони державного кордону, органи доходів і зборів, органи і установи виконання покарань, слідчі ізолятори, органи державного фінансового контролю, рибоохорони, державної лісової охорони, інші органи, які здійснюють правозастосовні або правоохоронні функції.

Так, Кириченко Т.С., вступаючи до лав Державної прикордонної служби України, склав військову присягу та присягнув народу України завжди бути вірним і відданим йому, сумлінно і чесно виконувати військовий обов'язок, накази командирів, неухильно дотримуватись Конституції і законів України, зберігати державну і військову таємницю.

Згідно ст. 6 ЗУ «Про Державну прикордонну службу України», Державна прикордонна служба України є правоохоронним органом спеціального призначення.

Таким чином, перебуваючи на займаній посаді Кириченко Т.С. був військовослужбовцем військової служби за контрактом та працівником правоохоронного органу.

24.02.2022 військовими формуваннями рф здійснено тимчасову окупацію м. Вовчанськ Харківської області та наближених до нього населених пунктів.

Так, починаючи з середини березня 2022 року (більш точний час в ході досудового розслідування не встановлено), громадянин України Кириченко Т.С., будучи працівником правоохоронного органу України, перебуваючи у місті Вовчанську, Чугуївського району, Харківської області, з метою безпосереднього надання допомоги РФ у проведенні підривної діяльності проти України, у порушення вищевказаних вимог нормативно-правових актів, діючи умисно на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер своїх дій, передбачаючи суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, маючи достатній рівень освіти, спеціальних знань і життєвого досвіду для усвідомлення фактів військової агресії РФ проти України, з власної ініціативи, добровільно перейшов на бік ворога в період збройного конфлікту в умовах воєнного стану та співпрацював з представниками збройних формувань РФ, які здійснили окупацію міста Вовчанськ, Чугуївського району, Харківської області, тобто вчинив державну зраду за таких обставин.

Під час вказаних подій, Кириченко Т.С., будучи працівником правоохоронного органу України, діючи з вказаною метою, реалізуючи свій злочинний умисел на вчинення державної зради, вступивши у злочинну змову з представниками РФ, які здійснили окупацію міста Вовчанськ Чугуївського району Харківської області, починаючи з середини березня 2022 року, більш точний час в ході досудового розслідування не встановлено, діючи умисно, протиправно, на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, маючи можливість відмовитися, добровільно погодився активно співпрацювати з представниками окупантів та разом в військовими рф чергував на блок постах, утворених окупантами, одягнутий у військову форму військовослужбовців РФ, надаючи при цьому представникам держави-агресора допомогу в проведенні підривної діяльності проти України, тим самим здійснив перехід на бік ворога в період збройного конфлікту в умовах воєнного стану.

Крім того, під час вказаних подій, Кириченко Т.С., продовжуючи активні злочинні дії спрямовані на вчинення державної зради, будучи працівником правоохоронного органу України та у силу своєї посади добре знаючи місцеве населення, показував військовим рф місця мешкання осіб володільців зброї, учасників АТО, а також співробітників Державної прикордонної служби України, у яких залишилася табельна вогнепальна зброя.

Тобто, своїми умисними діями Кириченко Т.С. будучи працівником правоохоронного органу України, порушуючи вимоги ст. ст. 17, 19, 65 Конституції України, якими передбачено обов'язок громадян України щодо захисту Вітчизни, суверенітету, незалежності й територіальної цілісності України, та зобов'язання діяти лише на підставі, в межах повноважень та у

спосіб, що передбачені Конституцією та законами України, не дотримуючись присяги вірно служити Українському народу, забезпечив становлення і зміцнення окупаційної влади РФ, шляхом безпосередньої участі у чергуваннях на створених військовими РФ блокпостах, а також наданням іншої допомоги окупантам, з метою недопущення здійснення контролю українською владою на території міста Вовчанськ, Чугуївського району, Харківської області, надавши тим самим допомогу РФ в проведенні підривної діяльності проти України на шкоду суверенітету та територіальній цілісності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України.

Після чого, в період часу з 10.09.2022 по 23.09.2022 (більш точна дата досудовим розслідування не встановлена), в ході деокупації Збройними силами України території міста Вовчанськ, Харківської області, Кириченко Т.С. залишив територію України та разом з військовими РФ через неконтрольовану ділянку кордону виїхав на територію країни агресора - РФ.

ПРАВОВА КВАЛІФІКАЦІЯ КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВОПОРУШЕННЯ У ВЧИНЕННІ ЯКОГО ПІДОЗРЮЄТЬСЯ КИРИЧЕНКО Т.С. ЗА Ч. 2 СТ. 111 КК УКРАЇНИ:

Кириченко Т.С. підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України, а саме у державній зраді, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України: перехід на бік ворога в період збройного конфлікту та надання державі-агресору допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, вчинені в умовах воєнного стану.

СТИСЛИЙ ВИКЛАД ФАКТИЧНИХ ОБСТАВИН КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВОПОРУШЕННЯ У ВЧИНЕННІ ЯКОГО ПІДОЗРЮЄТЬСЯ КИРИЧЕНКО Т.С. ЗА Ч. 2 СТ. 111 КК УКРАЇНИ:

Досудовим розслідуванням встановлено, що починаючи з середини березня 2022 року (більш точний час в ході досудового розслідування не встановлено), громадянин України Кириченко Т.С., будучи працівником правоохоронного органу України, перебуваючи у місті Вовчанську, Чугуївського району, Харківської області, з метою безпосереднього надання допомоги РФ у проведенні підривної діяльності проти України, у порушення вищевказаних вимог нормативно-правових актів, діючи умисно на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер своїх дій, передбачаючи суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, маючи достатній рівень освіти, спеціальних знань і життєвого досвіду для усвідомлення фактів військової агресії РФ проти України, з власної ініціативи, добровільно

перейшов на бік ворога в період збройного конфлікту в умовах воєнного стану та співпрацював з представниками збройних формувань РФ, які здійснили окупацію міста Вовчанськ, Чугуївського району, Харківської області, тобто вчинив державну зраду за таких обставин.

Під час вказаних подій, Кириченко Т.С., будучи працівником правоохоронного органу України, діючи з вказаною метою, реалізуючи свій злочинний умисел на вчинення державної зради, вступивши у злочинну змову з представниками РФ, які здійснили окупацію міста Вовчанськ Чугуївського району Харківської області, починаючи з середини березня 2022 року, більш точний час в ході досудового розслідування не встановлено, діючи умисно, протиправно, на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, маючи можливість відмовитися, добровільно погодився активно співпрацювати з представниками окупантів та разом в військовими рф чергував на блок постах, утворених окупантами, одягнутий у військову форму військовослужбовців РФ, надаючи при цьому представникам держави-агресора допомогу в проведенні підривної діяльності проти України, тим самим здійснив перехід на бік ворога в період збройного конфлікту в умовах воєнного стану.

Крім того, під час вказаних подій, Кириченко Т.С., продовжуючи активні злочинні дії спрямовані на вчинення державної зради, будучи працівником правоохоронного органу України та у силу своєї посади добре знаючи місцеве населення, показував військовим рф місця мешкання осіб володільців зброї, учасників АТО, а також співробітників Державної прикордонної служби України, у яких залишилася табельна вогнепальна зброя.

Тобто, своїми умисними діями Кириченко Т.С. будучи працівником правоохоронного органу України, порушуючи вимоги ст. ст. 17, 19, 65 Конституції України, якими передбачено обов'язок громадян України щодо захисту Вітчизни, суверенітету, незалежності й територіальної цілісності України, та зобов'язання діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України, не дотримуючись присяги вірно служити Українському народу, забезпечив становлення і зміцнення окупаційної влади рф, шляхом безпосередньої участі у чергуваннях на створених військовими рф блокпостах, а також наданням іншої допомоги окупантам, з метою недопущення здійснення контролю українською владою на території міста Вовчанськ, Чугуївського району, Харківської області, надавши тим самим допомогу рф в проведенні підривної діяльності проти України на шкоду суверенітетові та територіальній цілісності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України.

Після чого, в період часу з 10.09.2022 по 23.09.2022 (більш точна дата досудовим розслідування не встановлена), в ході деокупації Збройними силами України території міста Вовчанськ, Харківської області, Кириченко Т.С. залишив територію України та разом з військовими РФ через неконтрольовану ділянку кордону виїхав на територію країни агресора - РФ.

Враховуючи вищевикладене, Кириченко Т.С. підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України, а саме у державній зраді, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України: перехід на бік ворога в період збройного конфлікту та надання державі-агресору допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, вчинені в умовах воєнного стану.

Старший слідчий в ОВС Другого слідчого відділу
(з дислокацією у місті Харкові)
ТУ ДБР у м. Полтаві

 Тетяна КРАВЧЕНКО

«ПОГОДЖЕНО»

Прокурор
Чугуївського відділу
Харківської спеціалізованої прокуратури
у сфері оборони

 Олексій ЖІВОТЧЕНКО

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про зміну раніше повідомленої підозри та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний _____
(прізвище, ініціали, підпис)

« ___ » год. « ___ » хв. « ___ » _____ 20__ року

Крім того, підозрюваному роз'яснено процесуальні права підозрюваного, передбачені ст. 42 КПК України, а саме йому роз'яснено, що він має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

4) надавати достовірну інформацію представнику персоналу органу пробачії, необхідну для підготовки досудової доповіді.

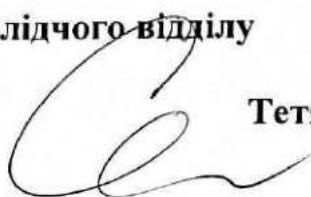
На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право *примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення*. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Права та обов'язки підозрюваного мені повідомлені, їх зміст роз'яснений та зрозумілий. Пам'ятку про процесуальні права та обов'язки підозрюваного отримав.

Підозрюваний _____ (_____)
« ___ » год. « ___ » хв. « ___ » _____ 20__ року.

Права підозрюваного роз'яснив, пам'ятку вручив:

**Старший слідчий в ОВС Другого слідчого відділу
(з дислокацією у місті Харкові)
ТУ ДБР у м. Полтаві**

Тетяна КРАВЧЕНКО